

L'ALU

Periòdic defensor dels interessos morals i materials de la comarca

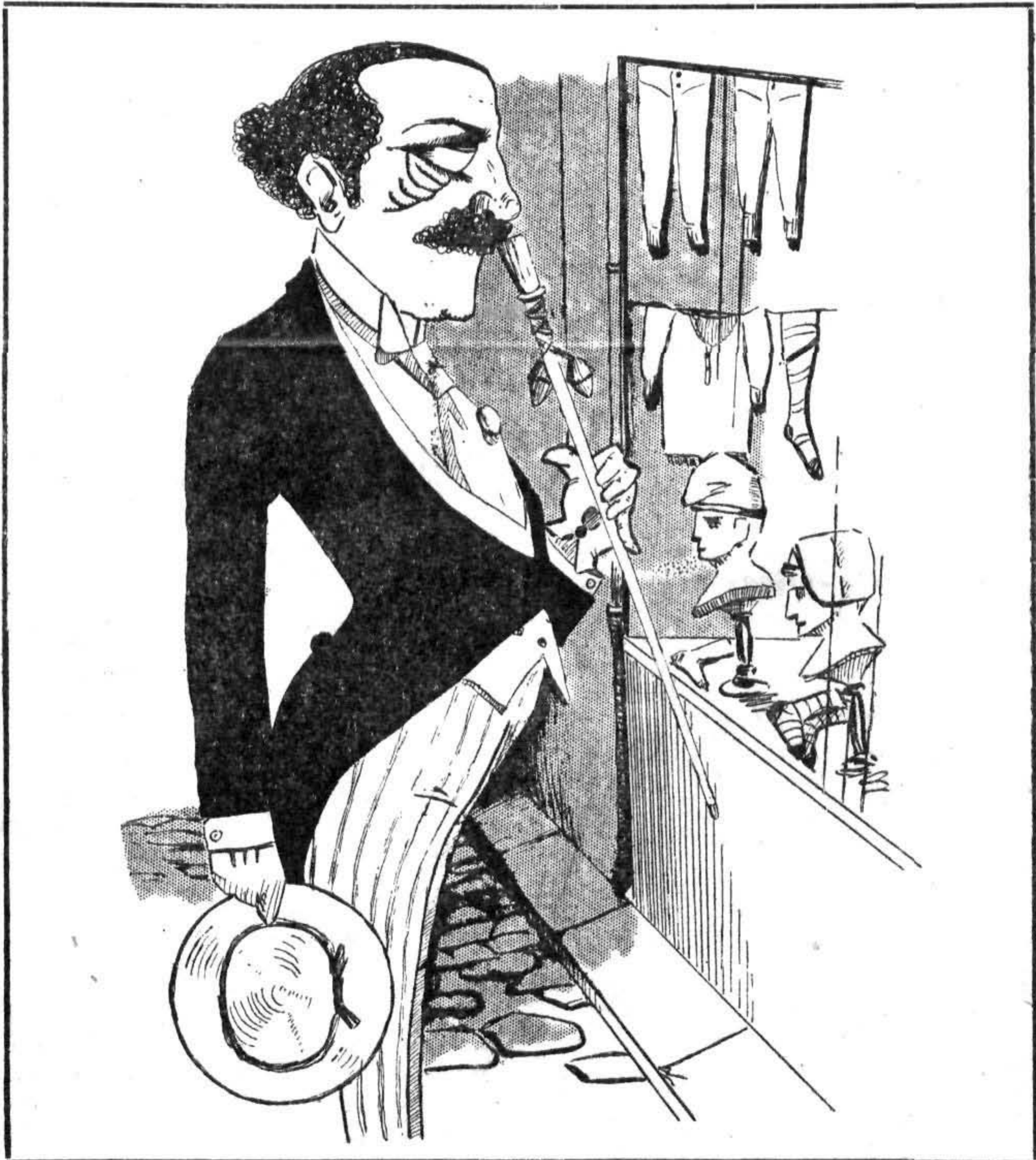
Nº 2738.

NUM. 2

OLOT 1 D'AGOST DE 1914

ESTIU I

El preu del nombre corrent el posem ben baratet perque estigui a l'alcanç de tots els capitalistes: **10 CTS.** però el del nombres atrassats serà una miqueta més car: **20 CTS.**, perque lo atrassat és més antic, i ja se sab que les coses antigues inspiren molt respecte, i per lo tant son més apreciades.

El nostre Max Linder

XOQUEM-LA I MERCÉS

Surtir L'ALL i no poguer fer *all i oli* en tota la setmana, perquè s'agotaren, fou una mateixa cosa. ¿Que'ns toca fer? donar les gracies a tothom i amb delicadesa:

Noies i dònes guapes, hem tingut sort de vosaltres; noies i dònes lletges, no'ns retireu la protecció; homenots amics, gracies; enemics que'ns feu parlar, no'ns abandoneu; nens i nenes que tant ens estimeu: podeu llegir L'ALL, vosaltres tots, que per agraiment promet fervos riurer sens feuse tornar vermells.

Apa doncs *alante*.

HOMES I FIGURES

Els passejants dels carrers de la ciutat d'Olot que forastejen, giren sempre encuriosits la seva testa quan acaven de trovar-se amb la figura cridanera i dandinesca de don Eveli Barnadas. Admiran les seves poses estudiades pocs moments avans de sortir per a les visites mèdiques, les nítides pulcrituts dels trajos que vesteix, l'embetunament de les sabates qui irradien brillantors de mirallets i'l seriós salut que, aixecant el bras fins a les orelles, dirigeix a les seves coneixences admirades. Quan passa, llensant al aire'ls fumosos espirals de les elegants cigarreres que s'aguanten en l'erotisme dels seus llavis, sembla que vulgui dir a tots: Soc Mestre Barnadas.

En temps pretèrits, quan era catalanista foribond dels nostres maldecaps, guerrejava gallardament amb bèliques estridències en les planes indomables de la *Revista Olotina*, marejant amb les seves proses casolanes a tots els que li feien nosa per a pujar, a tots els que'l tutelaven, a tots els infeliços mortals que tenien la desgracia de sentar-se en les cadires preeminents de casa nostra. Ell, que's tenia per la viventa concreció de la sabiduria i del talent, l'enmaletien les manifestacions d'indiferencia dels amos del cotarre i dels homes de valer que, coneixent-lo a fons, el consideraven no més com un sortit del vulgus que sentia intensament les ganes de figurar. Aquesta noble mania el feu fangar en quasi tots els camps creats per la política moderna; i aixís, després de portar durant llarga temporada la clàsica barretina que no li donava lo que volia la llensa a les fétides escombraries de casa seva i's cala orgullosament el simbòlic gorro-frigi, enfundat amb roba nacionalista, per a veurer si per aquest cantó logra alguna cosa que'l tregui de la obscuritat i'l fassi una mica distingit. Més... ¡oh, sort impia i sarcàstica! tampoc entre'ls de la flamarada hi guanya cap conside-

ració digna de la seva admirable persona; i recordant allavors aquell gran rei de les Espanys i de les Indies, sacrifica les seves idees polítiques, sapientíssimes i estupendes, i's tanca silenciosament en el claustre venerable del vermell Monastir de Yuste que te en la costa del carrer de St. Tomàs. Més veusaquí que la seva ànima brava i lluitadora se bellugava continuamente incitada per l'inquietut i etern desitg; i al cap de pocs temps, no poguent-se sustreurer a la maléfica influencia, reincideix en el pecat del deliri de grandeses i surt altre volta a la palestra figurant en liberal candidatura en unes eleccions de municipis, però la deva crudel que'l seguia amb tanta mala sombra, ens el tira a l'aigua per a que refresqui els fogosos sentiments.

La derrota i el fracàs no escarmenten les ilusions del seu esperit, tant bon tros nafrat, que, inspirant la trista llàstima el reanimen amb la blanca i dolça realitat d'un bastó de mando, d'una vara, ¿d'arcalde...? ¡no..! de comandant de la benéfica Creu Roja. Gracies sien donades a la Sort que ja comensa a regalar-li el sonriure de la santa protecció.

Satisfetes en part les seves laudables pretensions amb la flamancia de l'uniforme de comandant, que li permet lluir galons daurats i una lluenta espasa, cavila continuament en la semi-penombra del seu acreditat despatx de metje.

De les profundes cavilacions ne surt una gran pasterada, car una nit compareix al Casino dels senyors i'ns dispara a *quema ropa* aquestes detonants paraules: Hem de fer un Centre Conservador i jo seré el president. ¡Consternació General! Ara si que'ls sillars de la sòlida Monarquia s'esquerdaràn i's desmoronaràn amb la seva col·laboració—ens diem nosaltres que sabem que te'l punt flac de matar societats polítiques i no polítiques. ¿Que hi podem fer? Anem patint que per aixó vivim.

I ja es conservador i president, tot d'una pessa. Ara no mes li falta aposentar-se en el silló gran de l'Arcaldia per a arribar al pinacul de la gloria. I ho logra amb l'ignocenta argucia de presentar-se candidat a concejal en les eleccions municipals de l'any passat. Surt triomfant de les masses electorals, i'l resultat fou que des de'l janer d'aquesta anyada tenim la sort de veure'l abraçat fortament a l'envejada vara que te per costum lluir la primera autoritat d'Olot. Ja pot presidir reunions i processons, ja pot tutejar-se amb els gegants i ana'l-s'hi al seu darrera lluint la levita austera i la bimba xarolada.

¡Deu vulgui que la sacrosanta mania de figurar fassi eterna durança en la seva ànima candorosa per gloria d'ell i desgracia nostra en nom del pare, dels fills i del esperit de vi. Anem.

¡DESAGRAVI!

Sabem que D. Armengol Pujol s'es molestat per el calificatiu de savi que li donarem en el nombre passat jens va escapar! dispensi, quedem doncs que no es sabi ¿estarà content?

DE SOCIETAT

Era dimars i *sin embargo* llovia, quant tot jugant a «cunillets a magar, magar»... en el espaiós i confortable (aixó ho diem per els *portiers*) saló del «Círculo Olotense» per mal nom *Casino dels Senyors*, sugeri dels ànims bullanguers de les xamoses senyoretetes i joves de la colònia *garriguera* la espeterrant idea de organitzar una mena de *soiré* per a havent sopat. Nosaltres sabedors d'aixó amb quatre esgarrepades, mengem les suculents mongetes, (grana forta). Posem a tercera marxa, embalem i de cara al *catximant*... fem punta 'l llapis ...i... ja hi som.

Vejerem el saló donant una nota alegre i poética, com sempre aont predomina el sexe femeni representat per hermoses i simpátiques senyoretetes com les germanes Brune, les úniques afalagadores indígenes Serras, *las recién llegadas hermanas Utrillo, (como le va mi amigo)*, la bonica terrassenca Benet, una escultural Llimona; la riallera i pistonuda Benavent, la distingida Batlló, *la de los ojos negros y los labios de carmin señorita Sangrà*, las Rodón... de piston. *las amables Peris, las no menos idem Capdevila* i el angelical Pepe Alfonso.

Amb les mamás encara que les apreciem molt, no ens hi podem ficar... *vedado*

Comensa la *soiré* amb una mica d'ensopiment, pero sort de les sorts, que al mitg de uns rigodons *entra en Juli amb una especie de bastó flexible* i 'us comensa a alegrar amb els seus humoristics acudits que son celebrats i riguts per a tots, pro d'una manera sobrepujada per el ros Alfret, que fins ens fa temer que no se'ns ofegui, obligant-nos a sortir del saló per esclatar les rialles.

Seguim observant (les coses que sobresurten) i afectivament, es en Nera que surt al *redondel*, se perfila i... malament com sempre; morirá vell i encara no n'haurà apres l'aire; notem que en Puiggali no balle vals, serà que alguna vegada s'ha embarcat i no li va provar gaire, el capetxano Joan Plana no si amoinava, en canvi el seu germá Josep M^a, se preocupava que no li fessin arrugues els pantalons i malehía la hora en que s'havía deixat els guants a casa, en Bassols (la rossa) com que es curt de vista s'entretenia a trepitjar a la concurrència; notàrem que algúne *senyoreta* *aprofitava* l'ausència del novio per a fregir-li, no direm qui son perquè no'ns agrada espatllar partits; gosarem, encara que de reull, del pulcre descuit d'una *senyoreta* que graciosa e ingentament ens deixaba admirar unes sensuales mitxes blanques que encubrien unes ben contornades *pantorras*, acabades amb un *graciós* i ben calsat peu... *alló es canela fina* que saborejaban descaradament amagats a la galeria els joves que's deixaven veure només entre dos llustres.

No vegérem mes perquè en Brutau ens va deixar la via pública a les fosques, sortint desseguida al creurems que a fora hi tindriem que fer.

D'ART

D. Josep Pinós, reconegut artista, propietari de la casa n.º 4 del Passeig de Miquel Blay, *després de quatre hores de combinar colors amb* en Terma, el seu fill i tres manobres, obtá per pintar-la de blanc: l'endemá, repintar-ho d'un color menos blanc, que amb franquesa, pot anar.

EL CRIMEN DEL DIA DE SAN JAIME

¡8 muertos y 6 heridos!

Nuestra pacífica (?) y pintoresca Ciudad, fué escenario el pasado sábado de un horrendo y *óctople crimen que conmovió a todo el vecindario* como seguramente commoverá al que siga leyendo estas espeluznantes líneas, si es que no está comovido ya.

Eran proximamente las 4 de la tarde cuando la gente se dirigia a la Plaza de Vacas, para pasar un rato de solaz y esparcimiento, atraida por el anuncio de una capea-concurso, donde debian disputarse 100 *jalandiás* en noble lucha 4 rumiantas y otros tantos primeros seres de la creación. Encarcelaron las 4 hembras alevosamente, ostentando un visible estado lastimosamente interesante.

Allá va la cuadrilla por mandato convenido (menos uno enfermo que se quedó en la fonda y que se anunció con toda la formalidad que el *reglamento ordena*) *trajeados a todo lujo, y luciendo uno de ellos flamante terno grana y oro*, en tanta abundancia que daba el hipo y que vendido a peso valia más que un trajecito de señora de los que ahora se estilan. ¡Ah! Antes nos dió el alguacillo media hora de solemne lección de equitación que nos hizo reir una porción. ¡Bon-bon!

Fueron testigos presidenciales además del numeroso público i la redacción en peso del travieso L'ALL nuestra primera autoridad policiaca, colocada «ad hoc» encima del no menos autoritario Exmo. é Ilmo. Alcalde presidente de nuestro Ayuntamiento (ya pasaremos a cobrar por el reclamo) D. Evelio Barnadas Vila, o mejor dicho, nuestro Max-Linder debajo del Sr. de Lavin.

Se dió la señal y por equivocación de clarín en lugar de la salida del bicho, tuvieron bien anunciarnos un match de fott.... Los gritos propios para estos casos, privaron de saber que sería lo que fott-harían. Vuelta a la señal, esta vez con el tradicional clarín de alarma de fuego, (que también sirven cuando no le hay,) se abrió la puerta de los sustos, presentándose a nuestra vista la primera fiera: castaña, femenina, flaca, pequeña, fea, mansa, recelosa, ¡un encanto! Se

aplomó, y tomó tal querencia al tercio de toriles y tablas que no valieron para sacarla de allí, ni los espanta moscas en forma de cortinas adomascadas que utilizaban los criminales. Ella, la pobrecita, hizo como que se defendía, y a traición le clavaron unos pinchos forma paraguas que no le estimularon en nada. Por fin la finiquitaron de una media puñalada traperera en el chaleco, casi degüello. ¡Y ya tenemos una víctima! ¡¡Gran ovación!! ¡Si serían melones los aplausos!

2.ª Otra cucaracha del bello sexo corni-apretada, veleta a manera de ciervo, vasta, y a simple vista en película (cinta) ¡otro regalito! Esta se emplazó, y ya tenemos a Su Majestaz el Pánico amo del cotarro! Se armó tal atracción, de saltos mortales y cabezadas que el termómetro subía y el barómetro bajaba, y se ensuciaron los físicos de arena, nada más, de tanto besar el santo suelo. Una fiesta de aviación sublime con aterrizaje y todo. Resultaron contusos de más o menos grados el maestro de turno, y un accionista de la tabacalera que saltó al «tortell» y repitió el salto tantas veces como a la probable víctima le dió la animal gana. Quedó detenido en la delega por faltarle 10 pesetas para poder ostentar, como garantía, un trajecito a la veneciana. Murió la presunta vaca madre a las 4'36 de una infección de puñetazos, no sin antes dejarle recuerdos, que no se olvidan, al Miralies.

Ya tenemos 2 muertos (visibles) y 3 heridos. ¡Se vive!

3.ª Colorada, corta de pitones y mujer como las anteriores. Vuelta al concurso de mamporros, puntapiés, con la variante de traspasar esta vez la valla y repetirse en el callejón, 3 heridos más para consumar el asesinato n.º 3 propinado por un semi calvo que dió un pase natural en los medios y con la zurda, mandando a toda ley y girando sobre los tacones, ¡Belmontino! (¿No es así Pepito Puig?) 3.ª víctima y se sigue viviendo.

4.ª y última que salió a tomar el fresco mientras se preparaba un aguacero, negra y con una cornamienta de casada. Cuarta y última edición, correjida y aumentada con profesión de cardenales y a la calle cuando Nepturno tuvo a bien indignado, abrir los grifos.

Se ordenó el levantamiento de los cadáveres, y el forense Sr. Manuel *Bardisa* que les practicó la autopsia, declaró que estaban todas en un periodo de gestación envidiable para muchos matrimonios de nuestra urbe.

Resumen: El premio de 20 *barés*... ¡desierto! El arnica a 5 pesetas el gramo, y un bajón en la Bolsa enorme.

Y quien diga que no hicieron nada, los niños pueden contestarle, que menos ha hecho don Juan Roura y es presidente de la comisión de Fomento.

Ultima hora: Un infanticidio en el campo del

S. C. Olotí, que les metieron los del R. C. Español el balón 6 veces y ellos como si nà, ¡ni una perra!, pues sabido es que el Max-linder estaba allá de balde.

DE RECLAM

Hem tingut el gust de estrenyer la mà de nostre particular amic el ja eminent i popular metje-cirurgià Dr. D. Francesc Bartrina i Costa arribat fa poc de Stokolmo aont ha fet grans prodigis (diu ell de gimnasia, (metode suec.)

ARRIVA EL TELON...

Anavem tips; toros, foot-ball, etc. etc..... no podiem mes, pro per por d'una pelliça del director i per amor al solemniat debut, anàrem el temple de Talia a cumplir per nostre succulent ALL i perquè vegèrem que'l sexe contrari hi anava amb abandon. No ens recà gens !renoi qui'n teatre! tot lo bo i dolent de nostra aristocrática i fasolera societat, des de'ls que paguen cédula de quinta fins als que no'n gasten.

Amb tot i anunciar *lluvia en escena* ningú duia paraiga, ni els edils Solanich i *Carlitos* (*nuero*) que foren els que més s'acostaren al mullader, ja que'ls varem saludar entre bastidors.

Veiem a *mister* Allach en el palco de l'arcalde, ho comprenem perquè va fer de rei... negre.

El Amigo Melquiades era com estreno, el *clou* de la festa, pro a nosaltres ens agradà molt més el *Barbero...* (no en Quico), el *de Sevilla*, si no tan nou, perquè fou més arrodonit. Ja hauràn filat que parlem per la Mas, que afina més que en *Picarió* i es més guapa que tota la companyia.

L'estreno no es més que un altre sainet dels enomenats madrilenys, aixó es, un tipo com: Curro Meloja, Pobre Valbuena, Pepe el tranquilo y Correa sino que aquesta vegada's diu Pinturero, pro que al cap de vall, com tots, li toca el rebre.

La companyia ens va tota be, pro trovem massa quantitat de nas en les coristes, el dia que s'encostipin será terrible. Admirém al mestre Puig amb els miracles que realisa dominant l'orquestra que porta, que tots tenen exés de buf.

El programa del dijous va anar molt millor, pro de dones hi vàrem perdre, ja que desde'ls nostres llocs en podiem contemplar poques, perquè n'hi havien menos. Desitjem augmenti la concurrència y millori tot lo que no ho es.

¡Ah! en Tormo quant no canta ens agrada.

DETECTIVESCA

Una moresca i ben tornejada damisel·la forastera amb un democràtic jove, anaven dos vegades cada dia a la Parroquial Iglesia de Sant Esteve a cumplir junts una prometensa, segons manifestaren a n'en Lari que'ls volia dispersà.

La familia ha pres cartes en l'assumpte i ha facturat a la nena a gran velocitat.